

Magnesiumpoeder

Het gonsde. Mijn omgeving was wazig. Maar er was veel, om me heen. Er was iets. Het wemelde ervan. Gonsde ervan.

Was dit hoe het was? Voelde het zo?

Ik was overleden. Zo leek het. Dat was alles wat ik wist.

Ik had nooit gedacht dat mijn leven in mijn veertiger jaren zou eindigen. Het zou een leugen zijn te zeggen dat ik niets betreurde, maar er restte mij niets anders dan mijn lot te aanvaarden. Ik was voor mijn doen behoorlijk standvastig geweest. En ik had geleden. Niets aan te doen. Meer kon ik er niet van maken.

Maar lieve hemel, wat gonsde het. Hield het maar snel op.

Beetje bij beetje werd mijn omgeving scherper. Geen wonder dat het gonsde. Ik zag talloze figuren die ooit mens waren geweest kronkelend samendrommen. Al gloeiend praatten ze. Sommigen zeiden ook iets tegen mij.

Wat? Wat zegt u? Ik kon ze niet goed verstaan.

Ik zag een vinger. Die ergens naar wees. Er was iets aan het einde van die vinger. Het leek alsof ik werd aangespoord ergens naar te kijken.

Letters? Ik voelde ze, de letters. Wat stond daar?

Ik kon het niet goed lezen. Ik kneep mijn ogen samen.

AGENT?

Hè, nee, ik was toch niet helemaal hierheen gekomen om opgepakt te worden? Ik had helemaal niets verkeers gedaan.

Ik had niets verkeers gedaan.

O jee, dacht ik. Daar ging ik weer. Ik had het wel miljoenen keren gedacht. En duizenden malen uitgesproken.

Waarom moest ik toch ziek worden?

Waarom werd ik als enige niet beter?

Ik had toch zeker helemaal niets verkeers gedaan?

Hoe vaak had ik wel niet om die woorden gehuild? Hoe vaak had ik mijn naasten wel niet aan het huilen gemaakt?

Maar wat was eigenlijk 'iets verkeers'? Wat bedoelde ik in vredesnaam met 'verkeers' wanneer ik zei: 'niets verkeers'?

Nu ik eenmaal hier was realiseerde ik me dat het niet meer uitmaakte of iets 'verkeerd' was of niet. Waarom werd dat gevoel ineens zo naar de achtergrond gedrongen, zo ver de duisternis in geduwd? Daar kwam bij dat ik niet wist wat ik anders had moeten doen, en ik wilde er ook niet meer over nadenken.

In ieder geval was het voorbij. Mijn leven, voorbij.

Ik liet mijn lichaamloze zelf wegzweven door de lucht en probeerde het gegons achter me te laten.

Opeens werd ik door iets vastgepakt.

'Een moment, alstublieft.'

Ik kon het woord AGENT onderscheiden. O nee, ik ben

opgepakt, dacht ik. Nou, goed dan. Ik had toch niets meer te vrezen.

‘Waarvoor word ik precies opgepakt?’ vroeg ik uitdagend.

‘Opgepakt? Mevrouw, lees nog maar eens goed.’

Een witte handpalm wapperde voor de letters. Toen ik het nog eens goed las zag ik dat er stond: HOUVAST-AGENT.

‘Ah. U bent dus geen politieagent. Maar wel een... houvast-agent?’

‘Dat klopt. Ik ben een houvast-agent.’

De houvast-agent antwoordde door middel van een zwart mondgat in een vlak wit gezicht. ‘Ik geef gehoor aan waar men zich aan vast wil klampen. U zoekt toch naar een houvast, mevrouw?’

‘Een houvast?’

‘Ja, een houvast. Ik ben de agent hier, dus ik zie in een oogopslag wie er een houvast zoekt. Uw aura geeft sterk aan dat u iets zoekt om u aan vast te houden. Zolang uw aura dat aangeeft, kunt u een aards object in bezit nemen.’

‘Een aards object?’

‘Juist, wat dan ook. Zegt u maar wat er in u opkomt. U kunt als object terugkeren en deze wereld nog een keer beleven. Dat zult u wel graag willen. Het kan alleen niets levends zijn. Alle levende dingen hebben immers zelf al een ziel. Al is het niet geheel onmogelijk.’ Zodra de houvast-agent klaar was met praten ging het zwarte mondgat weer dicht.

‘Ik snap het. Een momentje, ik zal nu iets bedenken.’

Ik dacht aan het huis waar ik in leefde. Mijn man Shinji en mijn zoon Yōichi moesten daar nu met z’n tweeën wo-

nen. Het kleine huis met het donkergroene dak dat ik had gekocht met een hypotheek van vijfendertig jaar, en waar we - Yōichi in de westerse kamer op de eerste verdieping en Shinji en ik in de tatami-kamer op de begane grond - samen onze dagen hadden gesleten. Dat had voor altijd zo door moeten gaan.

Tijdens mijn ziekenhuisopname was ik me er vaag van bewust dat mijn ziekte ongeneeslijk was. Maar wanneer ik uit het raam van mijn ziekenhuiskamer tuurde dacht ik toch dat ik terug zou keren naar dat huis, en dat we daar voor altijd samen onze dagen zouden slijten. Terwijl mijn lichaam kronkelde van de pijn en het zweet me uitbrak dacht ik eraan, aan dat huis.

Hoe zou het met Shinji en Yōichi gaan? Shinji had lange tijd alleen geleefd en was dan ook vrij goed in het huishouden. Toen ik opgenomen was zei hij telkens dat ik me nergens zorgen over hoefde te maken. Yōichi hielp tenslotte ook mee.

Yōichi. Mijn lieve jongen. Trouwens, binnenkort was toch de eindwedstrijd van zijn softbalteam van de middelbare school? Hoever waren ze gekomen in de competitie? Ik had tot het laatste moment tegenover hem volgehouden dat ik zeker naar zijn wedstrijd zou komen kijken. Dat hij daarom goed moest blijven oefenen. Omdat ik zeker zou komen.

‘Doe je best.’ Wat een onverantwoordelijke woorden. Ik was mijn belofte niet nagekomen. Iedereen vertelde hem altijd dat hij zijn best moest doen omdat hij de sterspeler was. Als zijn moeder had ik hem op zijn minst kunnen zeggen dat hij het rustig aan mocht doen. Het was moeilijk genoeg

om tijdens mijn ziekte van mijn eigen moeder aan te horen dat ik door moest zetten voor mijn kind. Waarom had ik mijn eigen kind vervolgens hetzelfde aangedaan? Het was een oneindige stroom van narigheid.

Als ik zo'n houvast had, dacht ik, dan zou ik nog iets langer bij Yōichi willen zijn. Ik wilde nog iets langer over hem waken. Hij was tenslotte nog maar veertien jaar.

'Bij Yōichi,' zei ik.

'Bij Yōichi?' Het zwarte mondgat ging weer open en de houvast-agent herhaalde mijn woorden.

'Ik wil bij Yōichi zijn.'

'Dat kan geregeld worden. Bij uw zoon Yōichi dus. En van welk object bij uw zoon wilt u bezit nemen? Waar denkt u aan? Wees alstublieft duidelijk.'

'Eens even denken...'

Een voor een haalde ik me de objecten waar Yōichi zich mee omringde voor de geest. Zijn schooltas, zijn lunchtrommel, zijn etui, zijn uniform, zijn pet, zijn bat, zijn handschoenen, zijn schoenen, zijn sokken...

Die jongen had alleen maar donkere spullen. En hij gebruikte alles tot versletens toe. Kon ik bezit nemen van een van die versleten voorwerpen en bij hem blijven tot het echt niet meer te gebruiken was?

Alhoewel... Het idee om een versleten handschoen of sok te worden deed me denken aan mijn eigen zieke lichaam. Zo wilde ik me nooit meer voelen, al was ik dan dood. Zelfs dood wilde ik dat niet.

'Ik hoef maar even bij hem te zijn,' zei ik beredenerend. 'Zolang ik bij zijn laatste schoolsoftbalwedstrijd kan zijn.'

'Eens zien.' Tijdens het praten openden zich in het ge-

zicht van de houvast-agent twee zwarte gaten als ogen. 'In dat geval volstaat een verbruiksartikel misschien? U weet wel, iets wat bij softbalwedstrijden en dergelijke wordt gebruikt?'

Een verbruiksartikel. Terwijl ik het woord fluisterde, maakte ik me een voorstelling van de wedstrijd.

'Ik weet het al, dat spul, hoe noem je dat, dat witte poeder dat de pitcher zo, pets pets, op zijn handen doet als hij de bal gaat gooien.'

'Bedoelt u de substantie die magnesiumpoeder wordt genoemd?'

'Juist, dat. Ik kies voor dat magnesiumpoeder.'

'Magnesiumpoeder zit in een stoffen pofzak. U wilt dus het witte poeder worden dat in zo'n zak zit? Tijdens het verbruik zal het geleidelijk door de lucht worden verspreid, en als meer dan de helft ervan op is zal het geen houvast meer bieden. Kortom, dan zult u voorgoed uit de wereld verdwijnen. U kunt geen tweede keer bezit nemen van iets.'

'Dat is prima. Beter, zelfs. Voor mijn zoon en voor mij. Het is beter als ik er niet te lang ben. Als ik te lang blijf wordt het later vast alleen maar moeilijker.'

'Begrepen.' De zwarte oogaten van de houvast-agent gingen dicht. 'U wilt het simpel houden. Welnu, dan stel ik het magnesiumpoeder dat Yôichi tijdens zijn eindwedstrijd gebruikt in als uw houvast.'

Tussen de over elkaar wrijvende handpalmen van de houvast-agent verscheen een vel semitransparant papier.

'Dit is het contract. Hier blazen, alstublieft.'

'Hè, hoef ik niks te ondertekenen?'

Het zwarte mondgat van de houvast-agent lachte.

‘U heeft toch zeker geen pen meegenomen?’

‘Daar heeft u een punt. Goed dan.’

Op het semitransparante papier waren in het licht de woorden YŌICHI - MAGNESIUMPOEDER - EINDWED-STRIJD SOFTBAL te onderscheiden. Ik zoog zo veel mogelijk lucht naar binnen en blies wat ik had ingeademd toen langzaam uit alsof ik mijn adem over elk woord op het papier verspreidde. Terwijl ik blies voelde ik me snel kleiner en kleiner worden.

Toen ik bijkwam lag ik op de grond in de brandende zon. Er kwamen vingers op me af. Voor ik er erg in had zat ik op Yōichi's handpalm. Zijn andere handpalm kwam daarbovenop.

Pets, pets.

Ik vloog een beetje door de lucht. Meegevoerd op de wind keek ik naar Yōichi's vertrouwde gezicht. Het leek of het huilen hem nader stond dan het lachen. Zo was het altijd geweest met Yōichi. Als hij gespannen was trok hij een pruilgezicht. Altijd al, sinds hij klein was. Hij mocht dan wat groter gebouwd zijn dan andere kinderen, maar ik wist dat hij vanbinnen snel gespannen raakte. Yōichi kon sneller rennen dan wie dan ook. Hij kon de bal verder gooien dan wie dan ook. Daarom moedigde iedereen hem aan. Yōichi was altijd al een uitslover, iemand die tot het uiterste ging om zijn best te doen. Vandaar dat het altijd – maar dan ook echt altijd – leek alsof het huilen hem nader stond dan het lachen.

Yōichi liet me op de grond vallen. Ik kon het scorebord zien. Tweede helft van de zesde inning, 3-2. Twee uit. Geen honklopers.

Yōichi gooide de bal. Een lijnrechte worp, en een snelle. Er klonk een metaalachtig geluid. Een deel van mij kwam onder Yōichi's schoenen terecht. Blijkbaar was er een homerun geslagen. Yōichi bleef staan en verroerde zich niet.

Op het moment dat de uitslag op het scorebord veranderde naar 3-3 kwam de catcher op hem af. Het was zijn beste vriend, Takuma, die hem iets in zijn oor fluisterde. Ik kon niet goed verstaan wat hij zei. Yōichi zei alleen een paar keer zachtjes: 'Ja, ja', en knikte. Yōichi, zeg nog eens iets. Ik wil je stem meer horen.

Maar Takuma keerde meteen terug naar de thuisplaat. Yōichi liep van mij weg, schopte even tegen de grond en deed weer wat van mij op zijn handpalmen.

Hoe kon het gebeuren dat er precies op het moment dat ik arriveerde een homerun werd geslagen, terwijl ze tot daarnet nog aan de leiding hadden gestaan? Het was niet te geloven. Ontspan je, riep ik Yōichi vanaf zijn handpalm toe. Hij legde de pofzak met mij erin voorzichtig terug op de grond.

Yōichi gooide de volgende slagman uit. Ik zuchtte en bleef gedurende de wissel naar de helderblauwe zomerhemel kijken. Wat was hij prachtig. De hemel was prachtig. Zo verrassend prachtig dat ik me afvroeg of dat altijd zo was geweest. Hij was oogverblindend.

Deze keer werd er wat van mij op de handen van de pitcher van het andere team gestrooid. Zijn zweetlucht was anders dan die van Yōichi. Omdat ik gedeeltelijk via zijn vingers op de bal terechtkwam werd ik rechtstreeks tegen de handschoen van de catcher aangegooid. Zodra ik de handschoen raakte vervloog mijn bewustzijn even in de

lucht. Yōichi stond in het slagperk. Ik streek zachtjes langs zijn schenen en loste toen op.

Vanuit de pofzak op de werpheuvel zag ik hoe Yōichi's bat door de lucht kliefde. De bat die hij gebruikte was zwart en gemaakt van carbon. Hadden we die niet samen gekocht bij de Mizumura Sports-winkel tegenover het station, voor zijn twaalfde verjaardag? Yōichi was sindsdien zeker vijftien centimeter gegroeid, maar hij leek nog iets groter te zijn geworden sinds ik deze wereld had verlaten.

Yōichi wierp. De bal beschreef een prachtige boog terwijl hij door de lucht vloog, en belandde recht in de handschoen van de middenvelder. In de verte zag ik Yōichi met gebogen hoofd weglopen. Wie stond er als volgende in het slagperk? Aha, aan die lichaamsbouw te zien was dat Masaharu. Hoewel hij nog maar in de tweede klas van de middelbare school zat was hij al bijna een meter tachtig lang en ook al vrij gespierd. Hij was de drijvende kracht achter Yōichi's zwakke team.

Masaharu, sla die bal. Sla hem en win, bad ik terwijl mijn lichaam gestaag werd weggeblazen door de harde wind. Er klonk een helder metalen geluid en de witte bal schoot voor mijn ogen door de lucht. Een homerun. Masaharu had Yōichi's eerdere uitglijder rechtgezet.

De volgende twee slagmannen sloegen beiden uit en Yōichi keerde terug naar de werpheuvel. Zijn handen waren warmer dan de eerste keer dat hij mij aanraakte. Ik tuimelde rond in zijn handpalmen. Veel van mij vervloog in de lucht.

In de tweede helft van de zevende inning was het andere team aan slag. Schoolsoftbalwedstrijden duurden gewoon-

lijk zeven innings, dus als ze dit volhielden zou Yōichi's team winnen. Ik bleef hem vanaf de grond fluisterend aanmoedigen. Ontspan je, het komt goed, je kan het.

Yōichi gooide twee slagmannen soepeltjes uit. Er werd geapplaudisseerd. Ik dacht dat de volgende slagman de laatste zou zijn, maar de eerste worp was in en werd een honkslag. Bij de slagman daarna wist Yōichi twee strikes te krijgen, maar zijn derde worp viel buiten de slagzone, wat de slagman een vrije loop opleverde.

De volgende slagman werd geraakt door Yōichi's bal. Yōichi nam verontschuldigend zijn pet voor hem af, waarna de slagman opschoof naar het eerste honk. Daarmee waren alle honken gevuld.

In het slagperk naderde rustig de volgende slagman. Zijn ogen gloeiden fel onder zijn zwarte helm. Als deze jongen raak sloeg zou de wedstrijd eindigen in een *walk-off* home-run voor het andere team. Yōichi, ontspan je. Even dacht ik dat Yōichi weer pruilde, maar toen glimlachte hij flauwtjes. Hij wisselde een signaal uit met catcher Takuma en knikte kort. Toen hurkte hij en nam mij in zijn handen. Met zijn ogen gesloten in concentratie sloeg hij mij met een harde pets op zijn handpalmen. Ik tuimelde op volle kracht door de lucht.

Ik ving nog net een glimp op van de achterkant van Yōichi's nek en de rode riem van zijn uniform voordat ik werd verblind door het felle zonlicht en niets meer kon zien.

Ik was mijn houvast kwijtgeraakt.

Wacht even, wacht nou, wacht toch. Nog heel eventjes. De wedstrijd is bijna afgelopen. Had Yōichi gewonnen? Of had hij verloren?

Ach, het maakte eigenlijk niet uit. Yōichi was geweldig. Hij had goed gespeeld. Het was een goede wedstrijd. Hij zou het voortaan prima zelf aankunnen om zijn eigen spel te spelen.

Mijn plicht als moeder zat erop. Het was van korte duur geweest, maar ik was blij dat ik aan het einde nog even bij hem kon zijn. Het was goed zo.

Yōichi, dit is dan echt vaarwel.

Ik ben hierboven, voorbij het licht van de zomerhemel.

